

22062069

THAI A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

เลือกข้อ ก. หรือ ข. ข้อใดข้อหนึ่ง

ข้อ ก.

จงวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อเขียนสองบทต่อไปนี้

อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างข้อเขียนทั้งสองและแก่นของเรื่อง ในการอภิปราย โปรดแสดงความคิดเห็นต่อกลวิธีการใช้ส่วนประกอบต่าง ๆ เช่น โครงสร้าง น้ำเสียง ภาพ และ เครื่องมือทางการประพันธ์อื่นๆของผู้เขียนในการสื่อสารให้บรรลุจุดประสงค์ด้วย

1. (a)

- คอมพิวเตอร์ตัวใหญ่ยิ่งกว่ายักษ์
 ถึงครองโลกครองหลักสักเพียงไหน
 ก็เป็นเครื่องมือกลคนทั่วไป
 คนต้องใช้เรียกหาเป็นข้าคน
- 5 สื่ออิเล็กทรอนิกส์อินเตอร์เน็ต
 ก็ขงดีของเค็ดเพชรพาทน
 เชื่อมโยงโลกทั้งผองผองอำพน
 ให้เป็นเพื่อนกันทุกชนทุกชั้นชาว
 ไม่แยกพวกผอมพีผู้ดีไพร่
- 10 ใครเป็นใครก็ไม่แยกเป็นแจกฉาว
 แม้นเป็นคินยังได้เพื่อนเป็นเตือนดาว
 ไม่นอนหนาวเหน็บเหนียวอยู่เดียวคาย
 แต่นิจจาน่าอนาถวาสนา
 คนจนจนไร้ปัญญาซื้อเครือช่าย
- 15 เหมือนหมาเห็นเครื่องบินกระวนกระวาย
 กูบอกอย่างไม่อายใช้ไม่เป็น

สุจิตต์ วงษ์เทศ. กลอนกัมปนาท. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน (๒๕๕๘)

1. (b)

พระเจ้าองค์ใหม่

มีข่าวชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่งจากอเมริกาว่า ในปีที่ผ่านมา ผู้คนใช้เวลากับอินเทอร์เน็ตน้อยลงเป็นปีแรก

ครับ น้อยลง ไม้ใช้มากขึ้น

ผมอ่านข่าวนี้ด้วยความยินดี เพราะผมไม่อ่านความหมายต่อ

5 เอาเองว่า คนเริ่มรู้จักและวางคอมพิวเตอร์ไว้ถูกที่ถูกทางมากขึ้น การเล่นอินเทอร์เน็ตนั้นในแง่หนึ่งก็ทำให้เราเข้าถึงข่าวสารข้อมูลได้กว้างขึ้นและง่ายขึ้น แต่ในอีกด้านหนึ่งก็บั่นรอนความสามารถการรับข้อมูลข่าวสารของเราลงอย่างมาก

เพราะมนุษย์ไม่ได้มีความสามารถเพียงรับข้อมูลโดยผ่านการ

10 รับความหมายจากตัวอักษรและภาพบนจออย่างเดียว แต่เราสามารถใช้หูประเมินน้ำเสียง ใช้ตาดูอารมณ์ที่ผ่านออกมาทางแวตตาและใบหน้า ใช้การหยั่งข้อมูลเชิงลึกจากการถามหรือการแสดงปฏิกิริยาอื่นๆ เมื่อรับฟัง ฯลฯ

พูดง่ายๆ ก็คือ เมื่อมนุษย์พบปะพูดจากัน เราใช้ประสาท

15 สัมผัสหลายอย่างสำหรับรับข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งใช้ใจด้วย

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตบั่นรอนความสามารถที่เรามีอยู่นั้นลง เพราะป้อนข้อมูลมาให้ทางประสาทสัมผัสน้อยลงอย่างมาก

ผมไม่ทราบหรอกครับว่า ถ้าเราไม่ใช้ความสามารถตามธรรมชาติของความเป็นมนุษย์เช่นนี้ไปนานๆ แล้ว มันจะเหี่ยวลงเหมือน

20 อวัยวะอื่นๆ หรือไม่ แต่มีรายงานถึงผลกระทบของการเล่นคอมพิวเตอร์ที่มีต่อวิถีคิดของเด็กอยู่มากเหมือนกัน

เด็กที่เล่นคอมพิวเตอร์ไปนานๆ มักจะเหลือวิถีคิดอยู่วิถีเดียวคือวิถีของคอมพิวเตอร์ ได้แก่ การคิดเรียงตามลำดับของระบบตรรกะที่แน่นอนตายตัว หรือที่เรียกกันว่า Algorithm มนุษย์คิดอย่างนี้ก็เป็น

25 เพียงแต่ไม่เร็วเท่าคอมพิวเตอร์เท่านั้น

แต่มนุษย์มีวิถีคิดอื่นๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งทำให้มนุษย์คิดอะไรได้มีประสิทธิภาพกว่าคอมพิวเตอร์มาก รวมทั้งมนุษย์สามารถรู้ได้ด้วยว่าตัวกำลังคิดอยู่ในขณะที่คอมพิวเตอร์ไม่เคยรู้ตัวเลยว่ามันกำลังทำอะไรอยู่ หรือไม่รู้แม้กระทั่งว่ามันคือไอ้คอมฯ หน้าโง่

30 ผมจึงออกจะดีใจที่ได้เห็นอาการ "ติด" คอมพิวเตอร์ของมนุษย์น้อยลง

เวลาใกล้ๆ กับที่มีข่าวเรื่องใช้เวลาในอินเทอร์เน็ตน้อยลง ก็มีข่าวว่ารัฐมนตรีท่านหนึ่งบอกข้อมูลแก่สื่อมวลชนผิด เหตุเพราะคอมพิวเตอร์รายงานผลผิด (หรือคือผิดหรือป้อนข้อมูลผิด หรือจะด้วยเหตุใดก็ตามเถิด แต่สรุปก็คือคอมพิวเตอร์ผิดได้)

35 ผมก็ดีใจกับข่าวนี้อีกนั่นแหละ เพราะคนใหญ่คนโตต้องตกเป็นเหยื่อคอมพิวเตอร์เสียที ในขณะที่คนเล็กๆ อย่างพวกเราต้องถูกรราชคอมพิวเตอร์สร้างความเดือดร้อนมาแล้วอย่างแสนสาหัส

ศักดิ์ตาของคอมพิวเตอร์นั้นเหนือมนุษย์มานาน ประสบการณ์

40 ของผมจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเรื่องนี้ก็คือ เมื่อหน่วยงานของผมเสนอเปิดการสอนวิชาหนึ่ง ซึ่งมีเงื่อนไขการเรียนอย่างหนึ่ง ปรากฏว่าคณะกรรมการมหาวิทยาลัยไม่อนุมัติ เนื่องจากเงื่อนไขดังกล่าวนั้นคอมพิวเตอร์ไม่อาจจะบรรลุไปได้ จะก่อให้เกิดปัญหาการลงทะเบียน

จำเป็นต้องเข้าไปชี้แจงแก่คณะกรรมการวิชาการของมหาวิทยาลัย ซึ่งก็ยังคงยืนยันตามมติเดิม โดยไม่มีใครสักคนถามว่า

45 เงื่อนไขที่เราตั้งไว้นั้นมีประโยชน์แก่การศึกษาอย่างไร

และถ้าปราศจากเงื่อนไขดังกล่าว จะกระทบต่อเป้าหมายทางการศึกษาที่เรามุ่งหวังอย่างไร

แนวโน้มที่ทำให้เราเห็นมนุษย์ด้อยความสำคัญลง ในขณะที่

50 ยกเอาคอมพิวเตอร์เป็นพระเจ้าองค์ใหม่เช่นนี้ ทำให้ผมสติที่ได้ข่าวความล้มเหลวของคอมพิวเตอร์

ประการสุดท้ายที่ขอบอกเอาไว้ด้วยก็คือ ผมคงเขียนบทความนี้ไม่ได้ เพราะมองได้ไม่ชัดเท่านี้ จนกระทั่งได้อ่านหนังสือเรื่อง สถานะ และศักดิ์ศรีของมนุษย์ในยุคคอมพิวเตอร์ ของท่านพระไพศาล วิสาโล เข้าใจว่าหนังสือเล่มนี้จะ

55 ขาดตลาดไปแล้ว และน่าที่สำนักพิมพ์โกมลคีมทองจะได้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ เพราะผมคิดว่าคนไทยในยุคนี้ต้องอ่านทุกคน

นิธิ เอียวศรีวงศ์. โยเทคโนโลยีปฏิหารีย์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน (๒๕๔๖)

(ได้รับการตัดทอนข้อความให้เหมาะกับขนาดที่กำหนด)

ข้อ ข.

จงวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อเขียนสองบทต่อไปนี้

อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างข้อเขียนทั้งสองและแก่นของเรื่อง ในการอภิปราย โปรดแสดงความคิดเห็นต่อกลวิธีการใช้ส่วนประกอบต่าง ๆ เช่น โครงสร้าง น้ำเสียง ภาพ และ เครื่องมือทางการประพันธ์อื่น ๆ ของผู้เขียนในการสื่อสารให้บรรลุจุดประสงค์ด้วย

2. (a)

ศาสตร์และศิลป์การเป็นบรรณาธิการ ในทัศนะของคุณนิลวรรณ ปันทอง (คัดมาเพียงบางส่วน)
เรียบเรียงโดย ไพธิน รุ่งรัตน์

- คุณนิลวรรณมีความเห็นว่า หน้าที่ในการวินิจฉัยเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความพอใจของบรรณาธิการกับความ
 ยุติธรรมในใจ ด้วยเหตุที่การประเมินค่าของเรื่องเป็นเรื่องทำได้ยาก เพราะขึ้นกับตัวบรรณาธิการ จิตใจบรรณาธิการ
 บรรณาธิการจึงต้องรอบรู้จริง เรียกว่าเป็นเรื่องยากและเป็นเรื่องหนัก ถ้าจะทำตัวให้เป็นบรรณาธิการที่ดี “เรื่องการ
 แก้ไขเพิ่มเติมต้นฉบับก็เป็นภาระหนักเหมือนกัน บางทีคนเขาเขียนมา เขาเขียนตามใจเขา เขาไม่ได้เขียนตามใจ
 5 บรรณาธิการ แต่เราก็ต้องพยายามอนุโลมว่าที่เขาเขียนนั้นมีคุณค่าไหม การตัดสินใจก็คือว่าข้อเขียนนั้นเขาให้อะไรแก่
 คนอ่าน อย่างน้อยที่สุดก็คือ คนอ่านคนแรกคือบรรณาธิการได้อะไรจากข้อเขียนนั้นๆ เขาเขียนดีไหม น่าฟังไหม
 สมเหตุสมผลไหม อันนี้เป็นหน้าที่ของบรรณาธิการที่จะต้องวินิจฉัย ไม่มีใครมาช่วยได้ เราจะเอาต้นฉบับไปเร่ให้คน
 อ่านหลายคนเพื่อถามความเห็นนั้น ไม่ได้ ต้องพิจารณาเองว่าจะรับหรือไม่ อาจจะต้องมีวิธีการเฉพาะของ
 บรรณาธิการเอง...”
- 10 “...เรื่องไหนจะดีไม่ดี ท่านที่เป็นบรรณาธิการมาแล้ว คงจะรู้ว่า เราไม่ใช่ตุลาการสูงสุดหรือผู้พิพากษา
 สูงสุด แต่เพียงเท่าที่ผ่านมาก็คิดว่าดี และเชื่อว่ามีเหตุมีผลด้วย บางท่านเคยบ่นว่า แหม เรื่องที่ส่งมาไม่เคยได้ลงเลย”
- 15 “...นอกจากศาสตร์และศิลป์แล้ว การทำหนังสือจะต้องมีอุดมการณ์ อุดมการณ์เป็นเรื่องสำคัญของการ
 ทำงาน หนังสือจะต้องมีชีวิตจิตใจ เรื่องอุดมการณ์นี้พูดยาก เป็นเรื่องเฉพาะของนิตยสารแต่ละเล่ม แต่ก็มีการอบ
 ความคิดอยู่สำหรับหนังสือ เช่นหนังสือวิทยาศาสตร์ คนเปิดอ่านก็ต้องได้อ่านเรื่องวิทยาศาสตร์เป็นส่วนมาก อย่าง
 15 ดิฉันทำสตรีสาร เป็นเรื่องครอบครัวเวลา คือเป็นเรื่องของสตรี อะไรก็น่าสนใจ น่ารู้ น่าคิด สตรีเป็นอย่างไรหรือควร
 เป็นอย่างไร ผู้หญิงจำเป็นอะไรบ้าง ผู้หญิงควรได้รับอะไรบ้าง ก็ต้องมานั่งไตร่ตรอง เจ้าของหนังสือเขาก็ไม่มีแนวคิด
 ให้ ก็ต้องมานั่งปรึกษาหารือกัน แต่ผู้ตัดสินใจก็คือบรรณาธิการว่าจะวางแนวของหนังสืออย่างไร หรือวางอุดมคติหรือ
 อุดมการณ์ของหนังสืออย่างไร ก็เป็นธงของเรา ทำให้เราไม่เบี่ยงเบนไปจากธงที่ตั้งไว้”

- นอกจากอุดมการณ์ของหนังสือแล้ว คุณนิลวรรณชี้ว่า “ยังต้องมีจริยธรรมของหนังสือ มีจรรยาของการทำหนังสือ เช่น เว้นการพูดเรื่องหยาบคาย หนังสือบางฉบับท่านก็พูดได้ แต่ก็ต้องพูดอย่าให้หยาบ เช่นดิฉันจำได้ว่า
- 20 บางครั้งผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองทำให้เกิดอารมณ์ที่อยากจะขัดคอ หรืออยากจะล้อ “ล้อก็ล้อเพียง กลเยี่ยงวิธิตหาย” คือไม่ให้เจ็บเคือง ไม่หยาบคาย และถ้อยคำนั้นอ่านแล้วต้องหัวเราะ หรือทำให้ห่อหุ้มไปด้วยในขณะเดียวกัน เพราะผู้ใหญ่ท่านห้ามพูด ห้ามคำหยาบ ห้ามวิพากษ์วิจารณ์ ท่านนักเขียนท่านก็เลยเขียนออกมา ดิฉันจำได้เพียงวรรคเดียว ที่ว่าคือแม้แต่จะผายลมก็ยังต้อง “บรรจงคดเบาๆอย่างเสรีหมอง” ซึ่งมีลักษณะเป็นการประท้วงเผด็จการอย่างเป็น “อิน-
- 25 โนเวชั่น” หรือ วลี “กูไม่กลัวมึง” อันโด่งดังของนักเขียนบรรณาธิการท่านหนึ่งที่ส่งกลับไปแล้ว ก็ถือได้ว่าเป็นชั้นเชิงของผู้เขียน ... นักเขียนฝรั่งเศสท่านหนึ่งท่านว่า เวลาจะติใคร แก้ไขความประพฤติอะไรใครเขาก็ต้องพูดให้เขาู้สึก แต่ก็ต้องให้เขาหัวเราะได้ด้วย”

จากวารสาร ภาษาและหนังสือ ปีที่ ๓๔ พ.ศ. ๒๕๔๖

2. (b)

ชายล่าสุด

๖

ถ้าหากว่าไม่รังเกียจที่จะรับรู้ ก็ต้องขออนุญาต
 5 ประทานกราบเรียนให้รู้ไว้เป็นเบื้องต้นว่า ผมเป็นนักเขียน
 และคงต้องเรียนเพื่อให้ทราบเสียในเรื่องต่อไปนี้เลยว่า
 ผมเป็นชาย ที่ต้องเรียนกันตรง ๆ โต้ัง ๆ ว่าตัวเองเป็น
 10 ชายนั้น ไม่มีเหตุผลอะไรมา เพียงแต่ผมไม่ต้องการ
 อ้อมค้อมแต่ต้องการจะตัดโค้งมาบอกตรง ๆ ก็ผมจะเป็น
 ของผมใครจะทำไม่ว่าส่วนที่ผมจะเป็นชายฟองสบู่ ชาย
 ควันบุหรี ชายโสเภณีหรือชายตะกวดอะไรนั้นเป็น
 15 อื่นเรื่องหนึ่ง ซึ่งมันก็เป็นเรื่องของผมอีกนั่นแหละ
 หรือว่าการเป็นชายในประเทศนี้เขาต้องจดทะเบียน
 กัน

ผมเป็นชายและผมเป็นนักเขียน เพราะฉะนั้นผม
 จึงเป็นนักเขียนฝ่ายชาย เป็นนักเขียนวรรณกรรมเพื่อ
 ชีวิต คุณถูกคนรวยและเห็นใจคนจนเสมอ นานี้มนาน่า
 20 อะไรทั้งหลายไม่มีโอกาสกระเซ็นมาเปิดเป็นข้อเขียน
 ของผม ทุกตัวหนังสือที่ผมเขียนผมกลั่นออกมาจาก
 มันสมอง ไตร่ตรองอย่างดีถ้วน มีแนวคิดที่จะนำไปสู่การ
 สร้างสรรค์สังคมที่ดีกว่า เป็นคบเพลิงที่จุดสว่างในใจ
 นำทางให้แก่ประชาชนผู้เสียเปรียบในแผ่นดิน สะท้อน
 25 ปัญหาอันเลวร้ายของสังคมที่เสื่อมทราม และมีจุด
 ยืนที่มั่นคงอยู่กับประชาชนผู้ใช้แรงงาน

แต่ผมก็เหมือนนักเขียนฝ่ายชายทั้งหลายที่มีชีวิต
 อยู่ในแผ่นดินนี้แหละครับ คืออดอยากยากจนและหิวโซ
 ก็จะทำให้เขียนฝ่ายชายอย่างผมร่ำรวยได้อย่างไร
 30 ในเมื่อเรื่องทุกอย่างที่เขียนต้องกลั่นออกมา ก็น้ำกลั่น
 นะจะให้มันไหลพราด ๆ ออกมาเหมือนน้ำก็อกตาม
 โรงแรมชั้นหนึ่งได้ยังไงมันต้องใช้เวลาที่อึดอัดกันไว้
 และหยาดลงมาทีละหยดทีละหยดกว่าจะดื่มได้สักอีกหรือ
 35 กว่าที่จะเป็นเรื่องสั้นสักเรื่องมันยากเย็นแค่ไหน ไหนจะ
 ต้องใช้ความคิดอย่างหนักก่อนจะลงมือ เพื่อให้ข้อเขียน

นั้นประเทืองปัญญาแก่ผู้อ่าน ไม่ใช่ให้แต่บันเทิงที่ไร้สาระ
 ไหนจะต้องพิถีพิถันที่จะต้องสอดแทรกความคิดลงไป
 และจะต้องไม่ให้คนอ่านรู้สึกว่าคุณได้ถูกยึดเยียดความ
 35 คิดนั้น นักเขียนเรื่องสร้างสรรค์อย่างผมนะ เขียนเรื่องสั้น
 ได้เดือนละเรื่องก็นับว่าเก่งนักหนาแล้ว

คำตอบแทนนะเธอ สามร้อยบาทห้าร้อยบาท
 คิดว่าคุณถ้าคุณเขียนได้เดือนละเรื่องคุณจะมีรายได้เป็น
 40 45 อย่างไร ค่อยให้คุณกินข้าได้ รายได้เท่านี้ยังไม่พอ
 ซื้อข้าได้กินด้วยซ้ำ

แล้วไหนจะปัญหาเรื่องสนามหรือหนังสือที่จะลง
 พิมพ์เรื่องสร้างสรรค์นั้นบางทีมันก็คาบถูกคาบคอกกับ
 เรื่องสร้างเสียวเหมือนกัน เพราะถ้ามันเข้มข้นดูดี
 50 หน่อยบรรณาธิการเขาก็ต้องคิดมาก ประเทศเราเหมือน
 ประเทศอื่นเสียที่ไหน เจ้าพนักงานการพิมพ์บ้านเรานั้น
 45 แแต่อ่านหนังสือออกเท่านั้นเอง ไม่ได้ปรีชาอะไรไปกว่า
 นั้น บรรณาธิการเขาก็ต้องเสียที่จะถูกเดือนถูกปิดเป็น
 ธรรมดา

อีกอย่างคำว่ายึดเยียดนั้นเป็นอุปสรรคอันฉกรรจ์
 ของคนเขียนเรื่องสร้างสรรค์ คุณไม่มีสิทธิ์บอกความ
 50 คิดของคุณออกมาตรง ๆ เหมือนเรื่องแนวอื่น เมื่อเรื่อง
 ของคุณยึดเยียด บรรณาธิการเขาก็จะยึดเยียดกับคุณด้วย
 คือยึดเยียดเรื่องของคุณลงตะกร้าไป ที่จะให้เขียนนิยาย
 นะหรือ มีหนังสือที่ฉบับที่จะลงนิยายอันเป็นวรรณกรรม
 เพื่อชีวิตอย่างที่ผมจะเขียน ถึงจะมีก็เถอะผมไม่ค่อย
 55 แน่ใจเท่าไรว่าเรื่องที่ผมเขียนจะไม่มียึดเยียดเสียเลย
 มันง่ายเสียเมื่อไรที่จะต้องบอกความคิดผ่านนิยายให้
 มันน่าอ่านน่าติดตาม จะว่าไปแล้วการเขียนนิยายเพื่อ
 ชีวิตนั้นเป็นศาสตร์ที่ลุ่มลึกเหลือกำลัง ก็ถึงจนผมลืวง
 60 ไม่ได้ถึงนั้นแหละ ถ้าลืวงถึงผมก็เขียนเสียนานแล้ว

ผมจึงยังเป็นนักเขียนฝ่ายชายผู้เขียนเรื่องแนว
 65 สร้างสรรค์ที่ยากจน แต่ก็เหมือนนักเขียนฝ่ายชายที่
 ยากจนทั้งหลายแหละครับคืออยากรวยเหมือนกัน

วามิช จรุงกิจอนันต์. ซอยเดียวกัน. กรุงเทพฯ : อุพิมพ์เพกา (๒๕๓๑) พิมพ์ครั้งที่ ๓
 (ส่วนต้นของเรื่องสั้นเรื่อง ชายล่าสุด)